
Зі своєї тихої палати Юля дивилася на засніжені сосни за вікном. Кожного разу, коли до дерев підлітала маленька пташка і сонні віти легенько хиталися, жінка відривала голову від подушки, намагаючись щось розпізнати. Здавалося, що це маленьке життя забрало собі всю красу, природний спокій зимової пори. Вільні порухи крил змітали цілі дні. Залишалися туманні безформні години перед уколами медсестри:

—Чоловік – за кордоном. Рідна мати соромиться діагнозу своєї дочки, тому взагалі не навідується у психлікарню. Син достатньо кмітливий, але ще зовсім тендітний і ніжний, щоби усвідомити до кінця проблему.

Чоловік – за кордоном. Рідна мати соромиться!

—Юльок, перевертайся на живіт. Ти мені це вже другий тиждень підряд розповідаєш. Я пам'ятаю. Так...

—Нехай вже ліпше повторятиме, ніж ото кричатиме і рватиме на собі шкіру. Фу, як згадаю, тошнить починає, – плюнула сусідка.

Здавалося, що смерть брата запустила невідворотний процес внутрішнього гниття особистості. Ні, все було ніби гаразд. Ходила як треба на роботу: усміхалася дітям, вчасно заповнювала журнал, не дозволяла собі підвищувати голос, цікаво проводила уроки. Учні любили її навіть з усіма дивацтвами та постійною забудькуватістю. Вдома завжди було чисто. Добре, що син допомагав з побутом. Повертався зі школи раніше, але завжди чекав, аби повечеряти разом. Доглядав за малою двоюрідною сестрою. Юля знала, що йому важко, бо час від часу чула плач хлопця з кімнати. На жаль, не знаходила у собі снаги поговорити про це. З матір'ю виходило тримати альянс на дистанцію. Довелося перечитати достатньо книжок про особисті кордони перш, ніж зупинити її потік лайливих слів, ударів розчепіреною долонею абикуди.

Юля ніяк не могла до кінця усвідомити: брата більше немає. Десь животіло переконання, що він просто чекає за дверима відділення. Нудиться. Обдумує, як врешті обвести навколо пальця противних санітарок, які змушували їсти молочну кашу двічі на день, як забрати свою сестричку звідси.

Вона часто пропускала сніданки. Біля неї спочатку сидів *хтось* із персоналу, а згодом усім набридло апатичне, майже нерухоме тіло, тому майже щодня її залишали наодинці.

Сьогодні Юля повільно розгорнула заправу ковдру. За нею ховалося синювате тіло у напівпрозорій нічній сорочці. Її останні обладунки. Дістала з крихітної полички біля ліжка кишенькове дзеркальце, поставила на підвіконня. Воно точно нівечило картинку. Крок назад – у фокусі залишалися груди, які колись вигодували сина, а до цього були лишень принадою для чоловіків і жінок. Витягнула руку, намагаючись вмістити свої довгі пальці у крихітне відображення. Такі тільки для гри на фортепіано. А ноги? Десь далеко, годі їх роздивитися. Юля повільно роздягнулася та залізла на підвіконня з надією побачити більше свого тіла. Заново познайомитися. Воно ліпше пам'ятало присутність брата.

Різко прочинилися двері:

—Ти гля'! У вікно люди дивляться, а ти гола реверанси крутиш!

—Мамо, ненечко, відпустіть, прошу...

—Падай! Головою вдаришся й одужаєш, може... Сука ти така! – смикнула дочку за п'яту.

Юля впала на підлогу, боляче вдарившись спиною об старі радянські батареї.

—Хоч так розуму наберешся. З літа від тебе користі немає. Он пакунки з їжею валяються. Я так бігла до тебе, що вони й з рук попадали. Вперше вирішила навідатися. І дарма!

Спокійно зайшли дві санітарки й медсестра. Вони підхопили Юлю за руки, поклали на ліжко та вкололи дозу снодійного. Скоро палата повнилася іншими жінками, які давно жили у лікарні. Всі зацікавлено розглядали ніжну статуру Юлі.